

(rozhovor s Ondřejem Fenclem) Jsou lidé, kteří prožijí život v klidu, ale nic za sebou nezanechají. Naopak jsou lidé, kteří od mládí musí stále něco podnikat a nikdy se nezastaví. Mezi ty druhé řadím **Ondřeje Fencla**, vystudovaného novináře, skladatele, textaře a kapelníka několika hudebních uskupení. Až bude Ondřej v srpnu letošního roku slavit třicet let, bude toho mít za sebou hodně a myslím, že ještě více toho má před sebou. Když jsem před léty objevil jeho v pořadí první kapelu

Hromosvod

, dostala mě na „první ránu“ a nebyl důvod ji dvakrát nepozvat na FOLKomin. Zároveň mě potěšilo, že došlo ke generačnímu spojení Ondřeje Fencla s Lubošem Pospíšilem a Bohoušem Zatloukalem, byť je dělí třicet let.

Jmenovat další a další aktivity Ondřeje Fencla by zabralo dost řádků. Delší dobu jsem mu sliboval rozhovor a díky Ondřejově vytrvalosti jsme se konečně sešli v krásném dubnovém odpoledni v kavárně, kterou najdete vlevo od hlavního vchodu do žižkovského Paláce Akropolis, pod žižkovskou věží. Na rozdíl od písňe dalšího obyvatele Žižkova, Jardy Svobody, čas povídání s Ondřejem přímo letěl, byť velmi příjemně.

Tady je výsledek:

Ondřeji, jsi novinář, muzikant i textař – jak to jde všechno dohromady?

Velmi dobře. Díky novinářině jsem získal hodně dobrých muzikantských kontaktů. Když děláš rozhovor s lidmi, kteří jsou na hudební scéně známější a ti pak zapomenou, že tě znají jako novináře a potkáš je někde v zákulisí festáku, cesta je hned snazší. Dobře to funguje i v tom smyslu, že dělám ještě manažera kapelám, včetně PR, což je ve spojení s novinářinou taky zajímavé. Co týče textařiny, to je trošku jiný svět, ale společná je práce s jazykem.

Občas slyším kritiku kritiků, kteří nejsou muzikanti, a přesto píší hudební kritiky. Co si o tom jako muzikant myslíš?

Hudební kritika je od nepaměti rozdělena na dva tábory a je dobře, že kritiky píše jak třeba

Ondřej Konrád, který zároveň aktivně hraje, tak Jiří Černý, který sám o sobě říká, že nezaspívá ani „á“ i když zpívá rád. Každý ten pohled má, myslím, něco do sebe. Důležité je, když píšeš o muzice jako muzikant, uvědomit si, pro koho píšeš. Tedy, nepouštět se do rozborů, které běžný čtenář nemůže pochopit.

*Vím, že jsi kapelu Hromosvod založil v roce 1994, kdy ti bylo 13 let. Jak vidíš svůj vývoj od Berušky k poslední desce **Zimní čas**?*

Pozor, Beruška zas není takový pravěk. To ještě neznáš spoustu starších nahrávek, které jsme vydali – asi čtyři demo-kazety a cédéčka se spoustou jalových písní z devadesátých let, z nichž dneska hrajeme jen jednu. Potom se to vyvinulo až k první desce **17 lízátek** v roce 2004, což mi z dnešního pohledu přijde taky už dost přežitě album.

No, některé věci z téhle desky ještě hrajete.

Ano, některé hrajeme, přijdou mi pořád ještě nějak nosné... a některé už by nešly. Když dneska čtu [recenze](#) na **17 lízátek**, tak jim ve většině případů dávám zapravdu – byli jsme občas zbytečně velkohubí.

*V říjnu 2010 vyšlo nové CD **Zimní čas**. Vidím veliký posun oproti předchozí desce **Svitavy** – po všech stránkách.*

Já jsem taky daleko spokojenější. Mám radost, že čtu a slyším kladné ohlasy na zpěv. Předchozí **Svitavy** jsem nařval za půl dne, ale se **Zimní časem** jsme se trápili měsíce. Byla to zábava i dřina. Doufám, že je znát i posun v textech... i když, na druhou stranu, většina písniček na desce je trošku starších, z let 2003 až 2008.

Mně se na koncertech Hromosvodu líbí, že do vystoupení dáváte všechno, zejména výraz tvůj a Hanky Vyšínské, ale není to jen „tělocvik na pódiu“. Je hlavně vidět, jak je vám při hraní dobře.

Lidi dneska méně poslouchají, ale o to víc poznají, když do toho nejdeš naplno. My se do křepčení na pódiu nenutíme, jde to samo. A i když mám třeba špatnou náladu, muzika to ve mně sama probudí... Pak je druhý pól, zasnění umělci, kteří se nehnu. To pak buď musíš mít neuvěřitelné charisma anebo texty století.

Přeskočím z Hromosvodu na tvou spolupráci s Lubošem Pospíšilem, což je člověk o generaci starší než ty. Kde a kdy jsi Luboše Pospíšila objevil?

Luboš spíše objevil nás. Já jsem ho skoro neznal, jenom jednu písničku Můžem si za to oba. Zpětně si vzpomínám, že jsem ho kdysi viděl hrát v kšiltovce na festivalu Mezi ploty a říkal jsem si tehdy: hele, tady zpívá nějaký chlapík a za bicími sedí Martin Vajgl z Vltavy (smích)... Mnoho let poté přišel na náš koncert do Kutné Hory.

On tam někde bydlí, jestli se nemýlím.

Kousek odtamtud. Je tam klub Česká 1. Přišel si poslechnout Uširvác, neboli revival Hudby

Praha a Jasně páky. Následně si nás pozval jako hosty na svůj vlastní koncert.

Tak to nebylo s Hromosvodem, ale s tvou další kapelou?

Ano. Pak přišel ještě na náš Lucie revival a nějak se mu začala líbit energie, která z nás šla. Po čase mi zavolał, jestli se můžeme sejít. Netušil jsem, co chce, myslel jsem, že půjde o nějakou další spolupráci s Uširváčem. Sešli jsme se v hospodě Chudoba na Vinohradské, seděl tam ještě s Bohoušem Zatloukalem a vybalili na mě, že by nás s bubeníci

Pájou Táboříkovou chtěli do kapely. Měli představu, že bychom hráli ve čtyřech, já převážně na basu (smích). Basu jsem odmítl, ale podotknul jsem, že umím taky na klávesy, což nevěděli. Tak jsme se dohodli, že seženeme ještě basáka a uděláme kapelu 5P. Na basu jsem pak oslovil Martina Štece z někdejší Vltavy. Kruh se uzavřel.

Vím, že se chystá nová deska Luboše Pospíšila. Jak jste s ní daleko?

Deska už je v podstatě hotová, v době, kdy si spolu povídáme, je ve výrobě. Vychází 13. dubna, kdy je i křest v Malostranské besedě.

Co na ní bude?

Je na ní deset nových písniček a jedna stará, která nemohla mít v roce 1984 původní text "Šlap ala k ránu chodník"

. Ušili jsme jí i modernější aranž. Hudbu na CD napsali Bohouš Zatloukal a Luboš Pospíšil, zhruba půl napůl. Texty tentokrát nejen Pavel Šrut, ale vynořil se mimo jiné Jan Sahara Hedl...

Ale, ale...

On s 5P hrával v druhé půlce osmdesátých let. Tuším, že Luboš něco náhodou našel ve svém archivu, jsou to starší Saharovy texty. Pak se sešli a secvaklo to... Taky přispěl Pepa Lábus z Rádia Beat, něco já...

Toho jsem si všiml na koncertech 5P, takže po loňském Rockovém vlaku pokračuješ ve spolupráci s Lubošem i jako textař...

Já jsem donedávna odmítal psát pro někoho jiného, neuměl jsem si to dost dobře představit, vkládat svoje slova do úst jiným. Ale díky Lubošovi jsem zjistil, že to jde... už mě začali

kontaktovat i další, možná se pustím do nějakých textů pro Páju Táboříkovou, spolupráci mi taky, k mé velké radosti, nabídla jedna z pěveckých veličin na scéně...

Překvapení?

Překvapení... Ještě k textům na desce. Pavel Šrut je sice zastoupen „jen“ pětkrát, ale jsou to úžasné kousky s neopakovatelnou poetikou a lehkostí.

Má za sebou sedmdesátku a pořád mu to píše.

Šrut je prostě Šrut... Docela velkou změnou bude v kontextu 5P i zvuk alba. Točili jsme u Lukáše Martínka, což je jeden z nejvyhledávanějších současných studiových zvukařů. Vloni míchal mimo jiné Vládu Mišíka, Michala Pavlíčka, Davida Kollera... Hodně se do výsledku „obtiskl“, koumal nad každým zvukem, detailem... však uslyšíš.

Nesmíme zapomenout na tvou další kapelu Schodiště, tedy Nahoru po schodišti dolů bez Marka Brodského...

Ano, bez Marka a s Pájou Táboříkovou za bubny. Schodiště pořád hraje a tvoří nové písně, už máme v podstatě připravenou novou desku, točit budeme taky na Svárově u Martínka, nějak se nám tam zalíbilo. Teď je vůbec nějaké období točení desek (smích). Předtím dva, tři roky nic, pak vyšel v říjnu 2010 Hromosvod, v lednu jsme vydali rozlučkové CD s Nahoře Pes, teď duben Luboš, na podzim Schodiště...

Jak to všechno stihneš?

Já na to odpovídám: vy taky chodíte do práce na osm hodin denně a musíte stíhat řadu dalších věcí. Jen já nemusím do té Kolbenky ráno.

Máš Kolbenku doma?

Kolbenku mám u notebooku. Když jedeme hrát, mám ho permanentně na klíně. Velkou část kapelní a manažerské agendy vyřeším na cestách.

Sečteš-li všechny své koncerty, a to nesmíme zapomenout ještě na Beatles revival, kolik jich tak je za rok?

Průměrně zhruba 150 koncertů v asi 110 dnech.

Na jakých kapelách jsi vyrůstal?

Začínal jsem na Greenhornech, ty mi nikdo neodpáře. Kamarádi často říkají: ty jsi stejně skrytej kotlíkář (smích). Včera jsem byl v Malostranské besedě na Olympiku a znovu jsem si uvědomil, jak mě v dětství ovlivnily i jejich písničky.

Jednu olympickou má Hromosvod i v repertoáru, pokud vím.

Ano, hrávali jsme singlovku *Slunce*. Pak jsem dost brzy objevil Beatles, další lásku na celý život. Potom kapely z okruhu Jasné páky a Visacího zámku a další pankáče – revolta ve třinácti. Pak Led Zeppelin a Deep Purple, opět prazáklad všeho. Potom funky, J.A.R., samozřejmě Buty nebo Vladimíra Mišíka, což jsou moji favoriti na scéně. Hodně poslouchám českou muziku, tím se asi liším od ostatních. No, anebo slovenskou, IMT Smile, Richarda Mullera, Mariána Vargu...

Na koncertě Collegium Musicum jsme se nedávno viděli. To je vliv rodičů?

Ne ne, to jsem si našel sám. Rodiče hodně poslouchali folk a Nohavicu, já, malý fracek, jsem se jim smál, že to je nuda, že je to přece jen chlápek s kytarou a kde že má banjo (smích). Dneska je to spolu s Plíhalem taky jeden z mých favoritů.

Vím, že na každé desce Hromosvodu máš, nečesky řečeno, remake – Pískajícího cikána od Spirituálů, Harrisona... Proč je tam dáváš?

Mně se ty písničky líbí, rád je zpívám a ohýbám k obrazu svému. Proto taky hraju i v revivalových kapelách – baví mě interpretace něčeho cizího skrz můj hudební nástroj a hlas. Tohle krásně dělá třeba Petr Fiala s Mňágou a Žďorp, moje další hudební láska. A stejně jako oni, i já hodlám někdy přetvořit nějakého toho Plíhala. Jedna jeho písnička mě poslední dobou úplně rytmicky vybízí... *Trubadúrská* se jmenuje.

Měl jsi nějaké reakce od „originálů“?

Harrison se neozval, Franta Nedvěd mi napsal: „Kolego, v pořádku, pracujte.“ (smích) Jiří Tichota tomu dal zelenou, ale nevyjadřoval se k hudební kvalitě – myslím, že to na něj asi je moc bugr. Irenu Budweiserovou jsem dokonce vyzýval, zda by naši cover-verzi její dávné písně *Na čekané*

nechtěla zlegalizovat hostujícím vokálem – ale napsala mi, že je to pro ni uzavřená řeka. Dobrá reakce byla u Pískajícího cikána od Oldřicha Ortinského, když jsme hráli před deseti lety na Portě a on byl v porotě. Přišel za námi a říkal: „Dobrý.“ (OF hlubokým hlasem)

Dej mu Pánbůh nebe! Tak ti děkuji a pěkný křest, resp. křty nových desek.